

FLORIDA

PIRATES OF...

...TAMPA BAY

Vanuit het vliegtuig lijkt Nederland op een abstract schilderij van Mondriaan. Strakke, met water getrokken, lijnen die het land verdelen in vlakken. Vliegend boven Florida trekt een soortgelijk landschap voorbij. Ditmaal geschilderd door Van Gogh, met dikke penseelstreken groen en woeste klodders water. Als de gezagvoerder de landing inzet, valt het doek en schittert er naast een baai nog iets heel anders aan de horizon...

Wie op Tampa International Airport de gate uitkomt, loopt tegen een gigantisch aquarium aan en wordt verwelkomd door de geur van hop uit de micro-brouwerij van Cigar City Brewing. Verse vis, check. Bier, check. Sigaren, check. 'The Big Guava', zoals Tampa's bijnaam luidt, windt er geen doekjes om: hier viert men het leven en worden de zintuigen gestreeld, helemaal op de laatste zaterdag van januari.

Houten been

Die zaterdag begint op donderdag al in het vliegtuig. Na het instappen in Baltimore valt er iets op in de cabine. Dit keer is het niet de gebruikelijke diertuin vol *emotional support animals*. Ook aan de achteloosheid waarmee de gemiddelde Amerikaan doorgaans een gallon grote bidon water aan de lippen zet, zijn we inmiddels gewend. Nee, wat we tot onze verbazing zien zijn twee piraten. Alsof het de gewoonste zaak van de wereld is, staat een volwassen man een houten been in een bagagebak te proppen. Zijn vrouw is ondertussen druk met een opgezette papegaai. Met dank aan nieuwsgierige en praatgrage medepassagiers wordt duidelijk wat '10A' en '10B' gaan doen: ze gaan naar Gasparilla. 'Dit is denk ik de 25ste keer', zegt de man. 'We hebben thuis meer kralenkettingen dan ze er jaarlijks op Mardi Gras doorheen gooien!', vult zijn vrouw hem aan. Wanneer even later de steward langskomt, bestellen de twee een dubbele rum. Het is 10.00 uur 's ochtends. 'Party time!', zegt 10A met een grote glimlach. Zijn vrouw knikt. Haar papegaai stemt zwijgend toe.

Koelboxen

Gasparilla is - na Mardi Gras en Macy's Thanksgiving Parade - Amerika's grootste parade. In de aanloop naar het feest verandert de stad in een schatkist vol juweeltjes van mensen. Vrijdags verschijnen er langs de Hillsborough River overal waarschuwingbordjes: 'No coolers allowed on terrace'. Op de ochtend van de intocht wordt duidelijk waarom. Hordes verklede mensen waggelen met goed gevulde koelboxen over de Riverwalk richting de paraderoute. Af en toe gaat er een box open en 'enteren' de piraten een koud biertje om vervolgens weer goed (en mooi) gemutst door te hobbelen. Op het water is het ondertussen net Sail Amsterdam. Ter land, ter zee en ook in de lucht borrelt en bruist het. Van de historische wijk Ybor City tot onder de palmbomen van het witte strand van Clearwater telt men af. Zeekoeien, dolfinnen en alligators zijn vandaag massaal ondergedoken. Wat ruim een eeuw geleden stilletjes begon, is uitgegroeid tot een oorverdovende, oogverblindende traditie.

Duizend bommen en granaten

De kiem voor het Gasparilla Pirate Festival werd in 1904 gelegd. Gebaseerd op de legende van de Spaanse piraat José Gaspar, Gasparilla voor vrienden, begon een clubje mannen in dat jaar gekostumeerd te borrelen. De traditie groeide. Er kwam een boot, er kwam een parade, er kwam publiek en er kwam bling bling. Meer dan 10 miljoen kralenkettingen slingeren de piraten van Ye Mystic Krewe of Gasparilla volgens de Tampa Bay Times jaarlijks het 300.000-kopige publiek in. Het feest begint met de aankomst van de José Gaspar bij het Tampa Convention Center. Vanzelfsprekend is het moment heerlijk *over the top*. Het piratenschap heeft de vuurkracht van de Spaanse Armada en wordt bemand door honderden, kleurrijk uitgedoste en 'trigger-happy' piraten. Al schietend, drinkend en sigaren rokend komt de bende aan land. Vanaf het dakterras van het congrescentrum kijken we onze - geschminkte - ogen uit. 'Kaboem!!!!' klinkt het nog maar eens. Duizend bommen en granaten. Gasparilla is begonnen.

Kralenregen

Terwijl de eerste kralen vanaf het dek van de José Gaspar op het publiek aan de kade neerdalen, gaan we - mazzelaars die wij zijn - samen met de cameraploeg van Discovery Channel onder politiebegeleiding op weg naar het andere eind van de regenboog. Langs de route van de optocht staan inmiddels honderdduizenden mensen, deels verkleed en gewapend met de welbekende koelboxen. Muziek, drank, 'Hell is real, only Jesus saves'-spandoeken, alles om er een goede Amerikaanse parade van te maken is aanwezig. Om 14.00 uur verschijnt de eerste praalwagen, badend in rood-blauwe zwaailichten, aan de horizon. In de twee uur die volgen, trekt alles wat Amerika klein en groot maakt voorbij. Van hoempapa-band tot piratenschip op wielen. Van rijdende schatkisten tot - voor ons onbekende - bekende *local heroes* in cabrio's. En daartussenin altijd de mannen van Ye Mystic Krewe, bijna zonder uitzondering met een sigaar in de mond en een bier in de hand.

Bead it!!!!

Ongeveer 100 kettingen hangen om de nek van de dame die voor ons tegen het hek langs de paraderoute gedrukt staat. Voordat ze beschonken wordt afgevoerd, deelt ze een paar oneliners: 'I sell myself for beads' en 'I'm a bead-whore'. Ze kunnen zo op een T-shirt. Ondertussen zijn ook wij bevangen door de 'kralenkoorts'. 'Bead it!!' schreeuwen we samen met honderden andere toeschouwers naar de - voornamelijk - mannen in de optocht. Het is de aansporing om ze zover te krijgen een zeldzaam exemplaar jouw kant op te gooien of een pareltje te ruilen voor drie bier. Licht in het hoofd, maar zwaar om de nek, monsteren we aan het eind van de dag weer aan bij ons hotel aan de River Walk. Behangen als B.A. Baracus uit The A-Team, schuifelen we de lobby in. 'OMG! You look like a treasure chest', exclameert de receptioniste. Trots laten we haar ons plastic zien. Terwijl de liftdeuren dichtschuiven horen we nog roepen: 'Nothing 'Beads' Tampa!'. Check.

GEORGIA

ALS BOMEN HUILEN KONDEN

SPAANS MOS TEKENT HET GEZICHT VAN GEORGIA

'Als Spaans mos hangend aan een boom, stromen de tranen' zong Sheryl Crow. Zo bekeken, huilen de bomen boven de oprijlaan van de Wormsloe plantage in Georgia.

'Spanish Moss' is het gezicht van de mystiek van het Zuiden van de Verenigde Staten. Als engelenhaar in een kerstboom, siert de plant het landschap. Van de schaduwrijke pleintjes in Savannah tot de groen uitgeslagen grafzerken van het Bonaventure Cemetery. The 'Deep South' is een grande dame, behangen met grijsgroene juwelen.

Wormsloe

Dé plek om bomen te zien huilen is de Wormsloe Historic Site. De oprijlaan van deze voormalige plantage wordt geflankeerd door oude eiken. Als geliefden strekken de bomen twee kilometer lang hun takken naar elkaar uit. Het resultaat van ruim een eeuw gegroeid verlangen is betoverend. De slingers van 'Tillandsia Usneoides' die het dak van de groene tunnel versieren, versterken de magie.

Slavendrijver

Wormsloe ligt op 'the Isle of Hope', een kwartier rijden van het centrum van Savannah. Oorspronkelijk gebouwd als fort ter bescherming tegen een Spaanse invasie, transformeerde de plek in de loop der jaren tot een plantage. Slaven braken hun ruggen bij de verbouw van rijst, fruit en maïs. Ondanks de gratis dwangarbeid, wist eigenaar Noble Jones er geen winstgevend bedrijf van te maken. Maar dankzij succesvolle speculatie met grond stierf de slavendrijver in 1775 als een vermogend man. Na de dood van Noble bleven de landerijen in de familie en werd katoen de kurk waarop de plantage dreef. Maar het ooit zo rijke Zuiden gleed weg in oorlog en armoede.

GEORGIA

Ook Wormsloe verloor stukje bij beetje haar glans. In de jaren 70 ging het landgoed over in handen van de staat Georgia. Sinds 1979 is het open voor het publiek en schemert de geschiedenis onder het bladerdak van de eikenlaan.

Spaanse baard

Spaans mos is door de eeuwen heen gebruikt als vulling voor matrassen, banken en zelfs autostoelen. Toen kunststoffen hun entree maakten, verloor de plant haar economische waarde. Het gebruik is tegenwoordig beperkt tot bloemschikken en modeltreinbaandecoratie. Over de herkomst van de naam gaan verschillende verhalen rond. Zo noemde Franse kolonisten het 'de Spaanse baard'. De Spanjaarden op hun beurt spraken over 'Frans haar'. Celeste Booth, auteur bij plantenwebsite Bromeliads, duikelde een legende op in de bibliotheek van Beaufort, South Carolina. Hierin wordt beschreven hoe de Spaanse ontdekkingsreiziger Gorez Goz bij een achtervolging verstrikt raakte tussen takken en stierf. Na zijn dood bleef zijn gezichtshaar doorgroeien en verspreidde zijn Spaanse baard zich over het Zuiden van Amerika.

Droomvangers

Een plek die onlosmakelijk verbonden is met Spaans mos is Savannah. De stad die bekend staat om haar ontelbare parken en pleintjes. Overal is het straatbeeld gedecoreerd met de hangende vegetatie. Maar niet alleen de straten zijn hier versierd. Ook op de oude Bonaventure begraafplaats huilen de bomen. De ziel van ieder die hier sinds 1846 is begraven, lijkt te zijn gevangen in de takken van ontelbare eiken. Als droomvangers hangen ze boven de graven. Wuivend in de wind, zacht fluisterende herinneringen die vervagen. Tranen om een toekomst die niet meer is.

GEORGIA

Forrest Gump

Nog geen half uur fietsen van de laatste rustplaats, zijn de tranen gedroogd en hangen ze als kristallen kroonluchters boven Chippewa Square. Dit is het pleintje uit de iconische 'My mamma always said, life was like a box of chocolates,...' scène uit de film Forrest Gump. '... You never know what you are gonna get', ging de hoofdrolspeler verder, terwijl hij wachtte op de bus. Maar, in Savannah, Georgia weet je precies wat je boven het hoofd hangt....Spaans mos.